

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Първомайска равностметка

3

Добре е първо да им видим цифрите, а после да им видим сметката.

7 години затвор за молитва

6

Вечната и нерушима гружба между държавните и църковните свине лъсна за пореден път.

Медиите манипулират за Гърция

7

Разказ на очевидец за събитията през февруари в Атина.

Страната на лишените от свобода

9

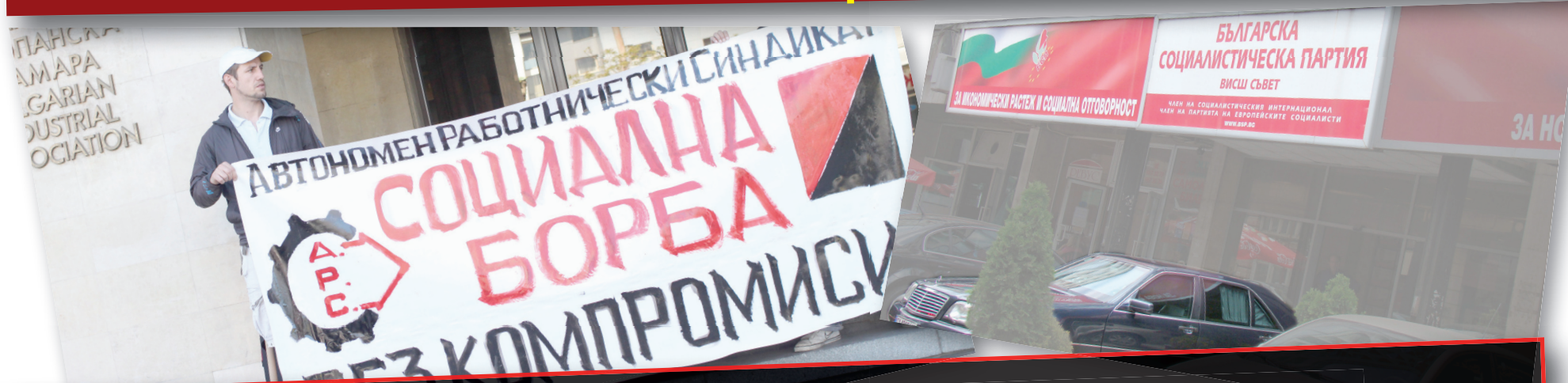
По броя на затворниците САЩ бият всички световни рекорди.

Идеологическите фокуси на Фукуяма

10

Придворният граскач на американския империализъм с нов жонгльорски репертоар.

тема на броя

Последният първи.

стр. 3-4

ЕДНО НЕОСАКАТЕНО ИНТЕРВЮ С ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Силата на ДС беше в слабостта на народа

Господин Константинов, като репресиран и дългогодишен борец срещу диктатурата, смятате ли, че има справедливост за хора като вас?

Не става въпрос само за хората, които са се борили или са пострадали от нея. Смятам, че колкото и това понятие да е общо и трудно за дефиниране, никаква справедливост няма и за народа като цяло. В крайна сметка тези, които бяха добре преди така наречената промяна или подмяна, отново са добре и са заели всички ключови позиции.

Как си обяснявате това развитие на нещата?

Със създаването на нов „Свещен съюз“, който трябва да гарантира „мекото кацане“ на рухващата съветска империя в резултат на студената война. Нашето нещастие, на всички народи от Централна и Източна Европа е, че победители и победени образуваха нещо подобно на Свещения съюз след епохата на Наполеон. Чрез него, с общи усилия, те успяха да тушират революционната ситуация и ние сме още в един нескон-

чаем мирен преход, който на България струва поне 10 пъти повече жертви, отколкото би взела най-кръвната революция. Защото от 9 млн. останаме 6 млн. души.

Още през 1975 г., тогавашният заместник държавен секретар на САЩ от администрацията на президента Ричард Никсън, Хелмут Зоненфелд, в свой секретен доклад предупреждава: „Съветският съюз навлиза в своята най-тежка криза от началото на съществуването си. Тази криза засяга и сателитите му и първата страна, в която ще настъпи социална експлозия, е Полша. Тя може да се разпространи, като верижна реакция в цялата империя на Москва. И от там, пожарът може да се прехвърли и в намиращата се в криза, макар и от друго естество, Западна Европа. Ние не можем да си позволим да се изправим пред една революционна ситуация от Тихия до Атлантическия океан, защото това ще ни струва много по-скъпо от Третата световна война. Затова трябва да убедим съветските ръководители в необходимостта от

» » » продължава на страница 5

ДЪРЖАВАТА ЗАДУШИ ПОРЕДНИЯ РАБОТНИЧЕСКИ ПРОТЕСТ

Безсилие

Какво стана с работниците от мините „Горубсо“-Маган и ОЦК „Кърджали“? Стачкуваха, блокираха междуградски пътища, гойдиха чак до жълтите павези между паметника на убития от собствения си народ руски цар, позребал мечтата на Левски за „свята и чиста република“, и препълненото с лапачи на народни пари Народно събрание, което през цялата си история усърдно продължи гробарското дело

на Александър II, заплашваха да се борят докрай – какво постигнаха?

Синдикалните функционери, оглавили недоволството им, категорично твърдяха, че протестите няма да спрат, докато не бъдат удовлетворени три искания:

1) възможно най-скорошно изплащане на дължимите възнаграждения;

2) запазване на работните места;

3) смяна на мениджърския екип на гружеството.

Появиха се дори настояване за национализация на Оловно-цинковата машина за ракови заболявания и Маганския развъдник на силикоза. Сякаш държавното управление може да бъде по-читава от дребнейството на чорбаджията Захариев. Та нали с мълчаливото покровителство на чиновническо мерзавецтво точеше

» » » продължава на страница 5

ТЕМА НА БРОЯ: ПОСЛЕДНИЯТ ПЪРВИ МАЙ

Фарс

Само тази дума подхожда за описание на отминалия Първи май.

Като че ли единствено „Дарик Нюз“ (радиото и новинарският сайт) се сети, че към деня на трудещите се някакво отношение имали били и анархисти. Всички останали медии, както и участниците в повечето публични „мероприятия“ говореха за „празник“. Така денят, символизиращ жестоката борба на пролетариата за достойнство и социални права, буквално за оцеляване, вече трайно стана

„празник“ в умовете на лумпенизираното население.

Е, товаришките от т. нар. „левица“ се отчетоха с „Ден на гнева“. След като католическата църква наскоро отмени тази част от литургията (*Dies Irae*), защото навявала страх и отчаяние, явно родната соцпартия решава да я рециклира в своите първомайски литургии, тъй като точно тези полезни чувства я държат на сцената вече толкова години. Този „гняв“ трая около два часа, изрази се в речи на

» » » продължава на страница 3

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

МЪРИ БУКЧИН:

СЛУШАЙ, МАРКСИСТ!

» » » продължава от миналия брой

Митът за партията (продължение)

С умножаване на редиците на партията, гистанцията между ръководството и низините неизменно се увеличава. Нейните ръководители се превръщат не само в боготворени „личности“, но губят всякаква връзка с живота, над който са „се издигнали“. Низовите организации, които познават собствената си ситуация много по-добре от всеки от висшестоящите ръководители, са длъжни да се подчиняват на директивите „отгоре“. Ръководството, което не познава местните проблеми, реагира вяло и предпазливо или невежествено и брутално. Макар то да твърди, че е с „по-широки представи“ и с по-голяма „теоретическа компетентност“, последните се снижават с издигането на всеки ръководител по стъпалата на командната йерархия. Колкото по-близо са до нивото, на което се вземат реалните решения, толкова по-консервативен става начинът на вземането им от „вождовете“. Ролята на бюрократични и странични фактори като чувство за непогрешимост и съображенията за престиж, нарастват обратнопропорционално на волята и инициативите на масите. Така властолюбието, алчността и стремежът за привилегии подменят творчеството и безкористната преданост към идеалите на революцията.

От революционна гледна точка, колкото по-неефективна става партията, толкова по-силно продължава да се стреми към ефективността с помощта на йерархията, централизма и кадрите. Макар всички да маршируват в крак, като правило ред няма, особено когато събитията се развиват бързо и приемат неочакван обрат, както това става във всички революции. Ако вълните на революцията я поставят в креслата на властта, партията е ефективна само в едно отношение – във формирането на обществото по свой образ и подобие. Тогава тя пресъздава държавата, бюрократията и централизацията, като ги укрепва. Така тя става творец на тези социални условия, които възпроизвеждат класовото общество. Вместо „отмиране“, държавата, контролирана от „славната партия“, съхранява за себе си „най-необходимите“ условия за своето съществуване, а партията ги „освежава и охранява“.

От друга страна, такъв тип партия е извънредно уязвима в период на репресии. За буржоазията е достатъчно да залови ръководството

Болшевиките изтласкват пролетариата от всички сфери, които той завоюва с борбата и инициативите си.

и, за да унищожи практически цялото движение. Когато нейните ръководители се озоват в затвора или се спасяват с бягство, партията се парализира; послушните членове в такъв момент няма кому да се подчиняват и проявяват колебание. Настъпва бърза деморализация, партията се разлага не толкова от репресиите, колкото поради мизерните си вътрешни ресурси.

Описаният процес не е верига от хипотетични изводи, а скица на пътя на всяка от марксистическите партии на социалдемократи, сталинисти и троцкисти от миналото столетие. Твърдението, че те не са се отнасяли сериозно към своите марксистки принципи, крие в себе си въпроса: защо е станало така? Причината е в това, че тези партии са били вече интегрирани в буржоазното общество, тъй като са строени по буржоазни схеми. Конtrarеволюционният зародиш на предателството е съществувал в тях още от раждането им.

Руската болшевишка партия избягва тази участ между 1904 и 1917 г. само поради една причина: през по-голямата част от периода, предшестваш революцията, тя е нелегална организация. Тя се разрушава и възстановява непрекъснато, преди да дойде на власт, поради което в предреволюционния период така и не успява да се превърне в една действително централизирана, бюрократизирана, йерархична машина. Освен това, тя е разделена на фракции и напрегатната фракционна атмосфера се съхранява през цялата 1917 г. и по време на четиригодишната гражданска война. Въпреки това, болшевишкото ръководство е крайно консервативно – черта, с която Ленин се бори през тази година: първоначално с опитите си да преориентира ЦК срещу Временното правителство със своите „априлски тезиси“, а по-късно – с подтикването на ЦК към октомврийския преврат. И в двата случая той заплашва да си подаде оставката и да доведе своите възгледи до знанието на „партийните низини“.

През 1918 г. фракционните спорове около подписването на Брестлитовския мирен договор с Каизерова Германия са толкова сериозни, че болшевиките всъщност се разделят на две враждуващи

компартии. Опозиционните групи като „Демократическите централисти“ и „Работническата опозиция“ водят твърда борба вътре в партията през 1919 и 1920 г., без да се спират на опозиционните течения, възникнали вътре в Червената армия поради стремежа на Троцки към централизация. Постигането на „ленинското единство“ се извършва едва през март 1921 г., когато на X конгрес на партията Ленин съумява да я убеди в необходимостта от това единство поради заплахата от започналата Трета руска революция (след Февруарската и Октомврийската) с въстанието на матросите и работниците в Кронщад. В резултат на това фракциите в РКП(б) са забранени, макар че болшинството белогвардейски армии вече са разбити, а чуждестранните интервенти са изтеглили войските си от Русия.

Няма да бъде преувеличено, ако кажем, че централизацията на болшевишката партия я изолира от работническата класа. Съвременните ленинисти не изследват тези взаимоотношения, макар самият Ленин да признава фактите. Историята на руската революция не е само история на партията на болшевиките и на нейните привърженици. Под официалната лакировка на събитията протича друг, по-фундаментален процес. Това е стихийното движение на работниците и на революционните селяни, които впоследствие повеждат ожесточена борба срещу политиката на болшевиките.

След свалянето на монархията през февруари 1917 г., работниците създават стихийно фабрично-заводски комитети и заявяват своите права за управление на промишлеността. През юни 1917 г. в Петроград е свикана общоруска конференция на фабрично-заводските комитети, която призовава към „организиране на пълнен работнически контрол над производството и разпределението“. Исканията на тази конференция рядко се споменават в лениновите доклади за Руската революция, независимо от това, че конференцията се изказва в подкрепа на болшевиките. Троцки, който описва фабрично-заводските комитети, като „най-неоспоримото и най-непосредствено представителство на пролетариата от цялата страна“ им посвещава

само няколко страници в своята тритомна история на революцията, оставяйки ги в периферията на класовата борба. Тези стихийно възникнали органи са толкова важни, че Ленин, отчаял се от болшевишкото мнозинство в Съветите през лятото на 1917 г., е готов да захвърли лозунга „Цялата власт на съветите“ и да го замени с „Цялата власт на фабрично-заводските комитети“. Подобна метаморфоза в исканията на болшевиките би ги изпратила на позициите на анархосиндикализма, макар и да е повече от съмнително това дали биха останали на тях много дълго...

С Октомврийската революция фабрично-заводските комитети поемат контрола над заводите, изгонват буржоазията и установяват работнически контрол върху цялата промишленост. Като приема концепцията за работнически контрол, известният ленинов декрет от 14 ноември 1917 г. просто признава свършения факт; тогава болшевиките все още не смеят да се възпротивят на работниците, но започват постепенно да отнемат властта на фабрично-заводските комитети. През януари 1918 г., само два месеца след провъзгласяването на работническия контрол, Ленин започна да настоява за предаване на управлението на фабриките под контрола на профсъюзите. Историята за „търпеливото“ експериментиране на болшевиките с работническия контрол, докато не установяват неговата „неефективност“ и „хаотичност“, е един мит. Тяхното „търпение“ продължава само няколко седмици след декрета от 14 ноември. Дори профсъюзният контрол приключва скоро след установяването му. Към лятото на 1918 г. практически в цялата руска промишленост са въведени познатите буржоазни форми и норми на управление. Ленин пише за единоначалието: „В интерес на социализма, революцията изисква *безпрекословно подчинение на масите на волята на директорите* в заводите“. В своята реч „Поредни задачи на съветската власт“, публикувана през април 1918 г., той се отказва от анархистическите перспективи, очертаани в брошурата му „Държавата и революцията“, излязла от печат през август 1917 г. Основният лийтмотив в ста-

тията му „Поредните...“ е необходимостта от „дисциплина“, от държавен контрол над фабриките и от въвеждане на Тейлъровата система, която той осъжда безапелационно преди революцията като „потосмукаческа и като поробване на работниците от машините“, а самият работнически контрол обявява за „дрейнобуржоазен“! Тази статия е написана преди разпалването на гражданската война в Русия и година преди поражението на Германската революция, за да може да бъде извинена с подобни съображения. Левият комунист Осински се изказва остро срещу фалшивите ленински мотивировки и предупреждава партията: „Социализмът и социалистическата организация на труда ще бъдат построени от самия пролетариат или изобщо няма да съществуват. Вместо това ще бъде построено нещо друго – държавният капитализъм“ (в статията „Строителство на социализма“ в бр. 2 на теоретичния орган „Комунист“ от 27 април 1918 г.)

В „интерес на социализма“ болшевиките изтласкват пролетариата от всички сфери, които той завоюва с борбата и инициативите си. Партията не координира хода на революцията, нито я ръководи, а господства над нея. Първоначалният работнически и последвалият го профсъюзен контрол са заменени с още по-чуждоваща от предреволюционната йерархия. Последвалите години потвърждават изцяло пророчеството на Осински.

Проблемът кой-кого – болшевиките или руските „маси“ – не се решава само в фабриките. Същият въпрос стои пред градовете и селата. Машабна селска война поддържа работническото движение. Въпреки официалните ленинови доклади, селските въстания съвсем не се ограничават само с разгелането на помещическите земи. В Украйна под влияние на Махновското движение и неговата милиция, те създават селски комуни и се ръководят от комунистическия принцип „От всеки според способностите, на всеки според потребностите“. Няколко хиляди подобни структури са създадени и в други райони на Север и в Азия, отчасти по инициатива на левите есери или под влияние на традиционните импулси в руските общини към колективизъм. Не е важно колко селяни е имало в комуните и каква е била числеността им, а това, че те са истински народни органи и ядра на моралния и социален дух, стоящи неизменно по-високо от безчовечните „ценности“ на буржоазното общество. •

(Следва)

Равносметка на неравенството

Основната грижа на днешните „синдикалисти в рамките на закона“ е да пазят „социалния мир“. Думичката „революция“ предизвиква у тях загук, заекване и запек и понякога искрено недоумение: „Какво им липсва на тия, та ние сме добре!“ Те наистина са добре – синдикалните централи мязат на бизнес-центрове, а „работническите лидери“ се обличат като мениджъри.

Социален мир няма и никога не е имало – води се организирана агресия от страна на богатите срещу бедните. Просто последните не се съпротивляват – от страх и от лъжливи увещания, че съпротивата е безсмислена.

Някога този ден е бил ден на истински борби, на решителна съпротива, революционни действия, поражения и победи. Победите са давали 8-часов работен ден, право на отпуски, болнични, гарантирана минимална заплата и други блага. Пораженията са се заплащали с живота, но са успявали да стреснат политици и работодатели, които са отстъпвали **малкото**, за да не загубят всичкото, ако налягането на социалното напрежение предизвика революционна експлозия.

Днес малкото подхвърлено на наемните работници

е 690 лв. „средна работна заплата“ при средни разходи на човек минимум 545 лв., като според Националния статистически институт се харчат 940 лв. на човек – отново „средно“. Поне две трети от работещите обаче се оправят с 270 до 500 лв. месечно. Как? Като пестят – от здраве, от образование, от храна, грехи и като „крадат“ – каквото и от когото успеят. Сметките и данъците им се прибират стриктно – държавата и монополистите тук не пропускат. На всичко отгоре работодателите не всякога плащат навреме. Криминализирането на това неплащане няма да се случи, преди да бъде линчуван някой особено нагъл чорбаджия.

Да им погледнем цифрите...

Малкото е това – официално 300 хиляди семейства у нас живеят под „прага на бедността“ – тоест с доходи под 560 лв. на човек месечно. А колко е справедливото?

Днес в промишленото производство, доколкото е останало, в селското стопанство, в добива, в поддръжката и услугите са заети около **2 820 000 души – наемни работници и т. нар. свобод-**

ни професии. Това са хората, които създават реално благата в тази страна.

Всеки 100 работници издържат 49 пенсионери. Може би не всички от тях заслужават – до пенсия по-често доживяват чиновници и полицаи, отколкото миньори, металурзи, строители. Но това са нашите майки и бащи, дължим им грижа, а и 40 000 пенсионери продължават да работят.

Всеки 100 работници хранят и 42 малолетни. Те са бъдещето, те са нашите синове и дъщери, които ще връщат един ден грижата за себе си и някои вече го правят – работещите малолетни на възраст над 15 години според разни оценки са от 30 до 80 хиляди.

На 100 души работещи се падат 18 безработни. Далеч не всички от тях са „мързеливци“, както твърдят работодатели и политици. Повечето от тези хора са съкратени, уволнени, инвалиди.

100-те работници хранят също така още 40 паразити: 13 броя политици, администратори и чиновници; 5 полицаи и военни; 4 частни мутри; 18 броя работодатели и мениджъри.

Всеки 100 работници носят на гърба си 89 храненика

и 40 паразита, като **паразитите изяждат 63% от произведените от работниците блага.**

За да не храним паразити, е необходимо спазване на редица условия и вземане на определени мерки:

- Ликвидиране на държавата, отмяна на законите.

- Обезоръжаване и разтуряне на армия, полиция, мутри; премахване на съдилищата.

- Транспорт, електричество за битови нужди, вода, достъп до комуникации – безплатно.

- Работнически контрол в предприятията – начало на социализация на собствеността, която да се стопанисва от трудовете колективи.

- Потребителски съвети, по места и към предприятия – за справедливо разпределение на богатата и контрол над качеството на производеното.

- Работнически и териториални милиции за опазване на реда и самозащита от бедствия, аварии, вътрешна и външна агресия. Повсеместно въоръжаване на трудовото население.

- Безкомпромисна пряка демокрация и последователен федерализъм.

- Солидарност вместо конкуренция.

- Договаряне вместо налагане.

- Свобода вместо страх.

...и да им вгудим сметката

Само така може да се отвори перспектива за развитие. Да се премахнат пречките пред свободата на хората сами да определят живота си. Поне три четвърти от тях ще се почувстват двойно по-добре в материално отношение, което ще създаде предпоставки за модернизация и автоматизация на производството, за рязко вдигане нивото на медицинското обслужване с акцент върху профилактиката на заболяванията, които косят млади и стари като средновековна чума. Без несигурност за насъщния и без страх за здравето, населението ще бъде въвлечено в процес на самообразование, за да може да борава и да развива адекватни на времето технологии за добив, производство и рециклиране без пилеене на ресурси, но при пълно задоволяване на потребностите на всеки. Това обаче под хоругвите на днешните синдикати няма как да стане. •

Шаркан

Фарс: последният първи май

» » » продължава от страница 1

политици и бизнесмени, студенти и класово неопределими персонажи, в провинцията събитието бе съпроводено от гръмки тъпани и дрънчащи кукери, а в столицата – с дрънчащи касички и „ярошни“ балончета с ликове от лагера на политическия враг. Именно политическия – но не и социалния, нито класовия. „Социалистите“ от БСП обявиха ден на гнева, който протече госта мирно, хулеха *това правителство* (но не и властта като практика), кахъреха се за лошите условия, заради които предприемачите не могат да създадат нови работни места, безпокояха се „че запала държавността“, заканваха се с референдуми за АЕЦ. Показателно е, как пяха почти едновременно „Мила родино“ и „Интернационала“ (още един откраднат символ) – дъва химна несъвместими по дух. Единият благоговеещ пред разни природни красоти, които трябва да се бранят под командването на „генерала наш“ (авторът на „Мила родино“ го спретва на фронта на Сръбско-българската война през 1885 г.), а другият – зове към смъкване на всякакъв вид генерали, генерални секретари и вождове, към свободен от

фетиши живот, към бунт. Но тъкмо към бунтове БСП не желае да подстрекава народа – нейният елит е свъсем наясно, че един истински, масов и социален бунт ще помете и тях самите като част от властническата класа.

После „денят на гнева“ плавно преля в отмора в парка – с кебапчета и музика. Егати гнева.

Също толкова беззъбо преминаха „изявите“ на легалните синдикати. Профсъюзни лидери, на практика добре платени (от членския внос на въвлечените в синдикатите работници) бюрократи, отбягваха политически теми (все пак не са партия), предпочетоха да разсъждават за качването на минималната заплата с цели 20 лева, за съдебна отговорност на работодатели, които задържат или хич не дават работническите заплати, за това, че таксите към личните лекари трябва да паднат. В медийното пространство им отвъръщаха съюзи на работодатели, че напротив, не трябвало да има минимална заплата, че работодателите са душа хора и денонощно мислят за онези свои работници, които са квалифицирани и трудолюбиви. Общото послание и тук е същото: няма алтернатива на

Все по-гребнаво,
все по-скучно, все по-кухо...

тази кочина, скъпи сънародници, остава ни само да спазваме изискванията на свинаря, но и да настояваме той да си изпълнява задълженията... На фон – телевизионни новели за някогашните манифестации, герои на социалистическия труд, ударници, медали. С нотка на носталгия – ах, колко хубави бяха добрите стари времена, поне в известно отношение.

За капак министър поздравя трудещите се и изрази надежди относно неща, които всъщност зависят от него – освен ако революцията не му извие врата и даде възможността и свободата на хората сами да решават проблемите си. Но революцията е засега мираж, а потисникът поздравява потиснатите. Фарс.

До по-абсурдна ситуация стигнаха единствено в Мос-

ква – там политическите и стопански олигарси направо оглавиха най-многолюдното първوماйско шествие. И те труженици, моля ви се, че и ръсят неописуеми мъдрости от рода на „повече трябва да се работи“.

Затова не е за чудене, че и началото на „честванията“ на годишнината на Априлското въстание премина като фарс. В разиграването на революционни събития от хора, изгубили всякаква революционна искрица, всякакъв стремеж към свобода, има нещо не просто фарсово – то е потискащо. Преструвайки се на въстаници, навличайки костюми (реквизит) отпреди 136 години, кой от участниците във възстановката в Копривица и Панагюрище пробужда нещо друго в ума и сърцето си?

Дори гора да му зашуми и отдавна забравен вятър да му поее, отгоре като капак, като надежден заглушител се стоварва „патриотичното чувство“ – ето, имаме *държава*, наша си, не чужда, какво още искаш? Фактът, че „нашата си“ държава е същият кръвопиец както и нягашната султанска, срамежливо се премълчава.

А през това време радиото говори и коментира църковните събития на отмина-

лата седмица – потресаващо важни „духовни“ теми! Населението повече от всичко друго е загрижено дали няма да заседне в задръствания по магистралите на път към големите градове след четирите почивни дни, дали ще успее да се натъпче във вагоните на БДЖПП (Български държавни железници „Пътнически превози“ – създадено е звеното за генериране на загуби, които да послужат като повод за окончателна приватизация, честито), а накрая – колко време ще отнеме кандилкането по препълнените градски улици.

Фарс? Още по-лошо. Отегчителна до смърт рутинна. Въртележка в сиво.

Още по-лошо и на фона на първوماйските стачки и митинги в Гърция, Испания, САЩ. Макар че нека не се лъжем – Първи май отмина, отминаха и повечето изяви и там. Те и без това бяха с преобладаващ реформистки дух, само малко по-гневно в сравнение с тукашното бласто (вече даже и не смрадливо, обонянието е притръпнало). Безвремието на антиреволюционната епоха, безвремието в умовете и сърцата продължава. Все по-гребнаво, все по-скучно, все по-кухо. •

Васил Арапов

ТЕМА НА БРОЯ: ПОСЛЕДНИЯТ ПЪРВИ МАЙ (БУРГАС)

Всеки ден е Първи май

Никога досега не съм намирала смисъл да излизам някъде на този ден. Нямах кой знае какви спомени, освен едновременно изглеждащите хора с еднакви костюми, застинали усмивки, с една дума – кукли на конци, които виждах да маршируват преди много години. Тази гледка ме отврати.

Нищо не знаех за този ден докато не се осъзнах като анархист. Миналата година раздавах листовка на ФАБ, която се хареса на всички хора, но нищо повече. За реални действия срещу държава и работодател никъде не чух.

Много ми се искаше да изляза на първи май навън с анархистката идея. Срещнах 3 навити момичета, които си спомниха за мен от получената листовка и вестника преди година. Получих предложение от партия да изляза с тях, но ми стана искрено гадно. Искан читателите да осмислят едно простичко нещо. Партиите виждат в анархистите пълната идея за свобода, но анархистите не намират себе си в нищожната частичка съществувача свобода, която всяка партия използва умело, за да заблуди хората и да узурпира даден ден. Представител на тази партия, ПБК, ми каза, че анархистката мисъл в мое лице е

незряла в града ни. Какво по-зряло от това човек да е осъзнал, че всяка партия го използва като предмет за своя собствена изгода. Затова реших да изляза с анархистката идея навън. Знаех, че може да гойдат всякакви хора на протеста – за жалост организирани от партиите, но очаквах и присъствие на неорганизираните хора. Освен споменатите, искаха да излязат и земеделци, които тъй и тъй не се появили. От общината ми отказаха организирането на събитие, защото съм отишла да подам заявление госта късно. Позволение – за мен такава дума няма. Властта ми е враг, а аз ще ѝ се моля за възможността да се изразя. Затова казах на желаещите да участват: начален час 9 сутринта, датата е известна. Бяхме двамата автономни анархисти, както се определяме, двамата членове на изявиците огромно желание да присъстват ПБК и трима техни симпатизанти. Анархистите поведохме ранния свободно организиран протест по главната улица, като скандирахме „Долу всяка власт“, призова от нашия плакат „Всеки ден е първи май – ден за борба срещу държавата и капитала“, „Хора, вие не сте предмети, поискайте свое-

то!“, „Не бъдете роби на работодател и държава“, „Знаете ли какво е самоуправление?“ Запяхме „Шибана държава, заспал народ, корумпирано правителство, шибан живот“. На Часовника, желано място за среща на бургазлии, видяхме някакви хора. Оказа се, че от там започва циркът на БСП. Не очаквах медиен интерес към мен и моя другар. Затова на видеото ме виждаме малко притеснена, състранно писклив глас, но искрена и спонтанна. Представихме се пред медиите като автономни анархисти. Хората доста странят от организации, а не съм сигурна дали въобще знаят какво е автономен. „Социалистите“, наричани от мен червени капиталисти, мръсни, лицемерни и алчни, бяха душманин на работниците заедно с работодателите. Горчиви спомени, нечовешка експлоатация, еднаква храна за персонал и домашни животни, неспазване на уговорените часове, ниско заплащане или липсващо такова, недостатъчно персонал за извършване на дадена работа във всички отрасли, безработица. Сега не е по-хубаво. Проблемите се задълбочават. На власт е бившият пазвантин на Тодор Живков. Скоро ще ни карат да плащаме и да-

нък за онова, което изхвърляме в тоалетната чиния.

На митинга им имаше много филмирани хора. Почнах да скандирам „Долу всяка власт! Не вярвайте на червените капиталисти!“ Изведнъж две зомбита се заядиха с мен по повод цвета на картоната ни. В бързината казах, че всичко е изволювано с кръв от анархистите. Онези две вещици повикаха две ченгета, които ни провериха за лични карти. Пристигна червено капиталистическо недоразумение в розова ризка, което оприличавам на трибуквен орган, който каза на полицаите да ни отстранят от протеста. Малоумните куки ни провериха документите. Мен ме познават. Момчето до мен се попричесни. Единият полицаи ни каза, че може да си вървим, да си разнасяме лозунга и да си крещим каквото искаме, само да не сме на протеста. Съгласих се, но въпреки това тръгнахме към сцената Охлюва, където щеше да бъде заключителният етап на събирането на жалките твари. Едва стъпили на улицата пред Гъбката – старо съоръжение, предназначено за търговски обект, – бяхме посрещнати от петима полицаи, които категорично ни препречиха пътя към Охлюва,

защото сме нарушавали общественения ред. Не останах длъжна на куклата на конци и го контрирах с това, че онези там викат и думкат с някакви тъпани, а такъв звук гразни не само мен, а и околните. Друг полицаи се притече на помощ на закъсалия си колега, като каза, че сме нямали разрешение за събитие. Казах му откровено, че за разходка не се изисква разрешение и че двамата души събитие не правят. Трети полицаи разглеждаше с интерес нашия плакат, търсейки повод да ни предизвика. Обясних му накратко: ако си пострадал несправедливо на работното място и се оплачеш на началниците, но те и безчовечният закон решат, че си един идиот, какво правиш? Засраменото момче каза, че ще търпи. Аз му отговорих, че също съм търпяла унижения, но съм се осъзнала и трябва да се действа радикално. Той промълви тихичко, че е съгласен да се действа. Полицаите искаха да ни провокират, за да ги нападнем и да имам повод да ни смеят. Камо не успяха, взеха да ме молят да се махна, да ходя някъде на кафе. Тръгнахме си. Беше преграден ден.

Анархистки поздрав!
Алекс и Георги

ТЕМА НА БРОЯ: ПОСЛЕДНИЯТ ПЪРВИ МАЙ (СОФИЯ)

Стига социален мир!

Социален мир... Всички са чували по един или друг повод това клише от времето на навлезлия вече в петата си петилетка „преход“. Колко бил важен той („мирът“) за обществото, как трябва да благодарим за него на „социалните партньори“ и пр.

Пазарлъците в „тристранката“ (държава, работодателски организации, синдикати), поставянето на интересите на работодателите и държавата винаги на първо място, липсата на реална съпротива срещу антисоциалните решения и намерения на властите и насаждането на чувство на страх и безпомощност сред работниците – това, към което трябва да добавим и медийните манипулации, представлява общо взето „социалният мир“.

Какво ни донесе „социалният мир“ в периода, когато се структурира наново (политически, икономически и социално), обществото след краха на т. нар. „социализъм“ и беше разграбена „общонародната собственост“? Какви са резултатите от липсата на истински работнически организации в България, които безкомпромисно да защитават каузата си? От липсата на класово самосъзнание и

чувство на солидарност сред хората (едни работници протестират, манипулирани, други ги оплюват)?

През последните години международната финансово-капиталистическа олигархия, под претекста на „кризата“, започна тотална война срещу защитното трудово законодателство и социалните придобивки на хората в световен мащаб.

С горчиво съжаление можем да кажем, че тези „бойни действия“ се водят доста далеч за немало работници в България, защото тук те не живеят в 21-ви век, нито в 20-ти или 19-ти. Ако сравним положението на много трудещи се хора у нас – работа без заплата, без отпуск, без осигуровки, забрани за синдикално организиране, побои и унижения и т. н., – можем да ка-

жем, че „социалният мир“ докарва българските работници до положението на „колегите“ им от зората на капитализма през 17-18 век, когато първите фабрики са били наричани „домове на ужаса“.

Ако анализираме обективно и цялостно, ще установим, че „преходът към демокрация“ струва на българския народ по-скъпо от всички войни и национални катастрофи

през 20 век! Такъв е и резултатът от него – „редукция“ на една трета от населението, демографска и здравна катастрофа, перманентна икономическа криза, криза на морала и културата – българите са най-бедни, най-болни, най-нещастни според официални проучвания. Бихме добавили, че сме станали апатични, безчувствени, лесно манипулирани и страхливи.

За да променим това трагично положение, са ни нужни само две неща – опорна точка и лост. Опорната точка е осъзнаването на положението, в което се намираме, и причините за него. Лостът са организациите.

На „полето“ на „трудова-правните отношения“ и „социалното партньорство“ вече има организация, която не само че няма никакво намерение да си „партнира“, а напротив, възнамерява да обърне масата с мезетата и напиките...

Стига унижения, стига произвол, стига бедност и ниски доходи! И най-лошата класова война ще е по-добра от такъв „социален мир“.

Социална борба без компромиси!

София, 1 май 2012 г.
Автономен работнически синдикат

ДЪРЖАВАТА ЗАДУШИ ПОРЕДНИЯ РАБОТНИЧЕСКИ ПРОТЕСТ

Безсилие

» » » продължава от страница 1

през помпите на пак негови фирми средствата и продукцията на комбината и рудниците. Държавата пристигна по едно време в лицето на генерал-лейтенанта доктор хонорис кауза министър-председател и каза: пари няма. После отпусна по 325 лева еднократна помощ, раздавана срещу подписана молба. Толкоз.

Първата точка – за заплатите – опря до обяснението, че „парите няма“.

Втората точка – за работните места – остана забута на в десета глуха – нямало как да се гарантира.

Трета точка – за шефовете – излезе на най-преден план – търсенето на нов чорбаджия. Новият обаче е от същото котило като предишния, синдикатите и институциите гледат да не изтъкват този факт, пък работниците се мъчат да го забравят.

Краят на тези протести беше жалък. Отново пристигна Бошко Борисов – този път с хеликоптер – и „донесе“ на гладните пролетарии по една заплата и половина. Царски щедро. Ако не беше се возил с вертолет, щеше сигурно да има по още една заплата,

защото хеликоптерите гълтат много – през 1985 г. пи-тах един летец колко, на което той се засмя: „600 лева на час!“ (4 тогавашни заплати).

Навярно и ако не бяха пращали самолет до Йерусалим, за да вземе „благодатния огън“ за утеха на оглупяваното простолюдие, биха спестили още – не само парите за керосин, но и командировъчните на „църковно-правителствената делегация“, летищната такса, захранването на радарите, заплатите на техници и диспечери. Докарването на религиозна мъгла обаче е много по-важно за държавата – всяка една религия учи на покорство. Работниците от Кърджали и Мадан като че ли прекрасно са усвоили урока. Малцина от тях смътно запозряха, че с добро и молби не става, но преглътнаха.

Защо?

Поне три са причините за това робско покорство.

В този край населението е разделено. „Възродителният процес“ от споменатата вече 1985 г., когато в къщите нахлуваха надъхани с омраза хлапаци с униформи на Вътрешни войски, трайно взе страха на турците. Четири години по-късно покрай „Голямата екс-

курзия“ с имоти и покъщнина се облажиха доста техни съседни българи – сега национализмът им е извинение и имунитет срещу мародерското им поведение. От реалния страх на едните и от гузната (на теория) съвест на другите умело се възползваха различни партии. Официални лица призовават за „единство“ и „етнически мир“, но разбират единството като общо покорство пред законите, създадени да съхранят привилегиите на политическата и стопанска върхушка. Фактическото разделение обаче остава. Двете етнически групи се гледат с недоверие и взаимно си подливат вода.

Няма го Ботев с неговите позиви „Топрак кардашлар“ към турците от онова време да въстанат срещу султана и чорбаджиите заедно с българите. Не се чуват и думите му, че законите са за робовете, а правителството – съзаклятие против свободата на човечеството.

Втората причина е култивираната от държавата и синдикатите илюзия, че всичко може да се оправи „по легален път“. Проблемите не са от вчера. Първо беше съвсем легалното ограбване с РМД,

а още преди година и повече заплатите не са били давани редовно, независимо от многобройните административни инспекции. Хората са чакали резултати, но резултати няма – изкараха самите тях виновни, че „не са си търсели правата“ **навреме**. Третият фактор е социалното невежество – отново „заслуга“ на държавата, както и на медиите – а техни стопани са работодатели, финансисти, политици. Насаждат ни, че „пазарната икономика“ е безалтернативно благо. Лъжат ни, че „по-добро от буржоазната демокрация не е измислено“. Поставят ни в шах с фраза „няма безплатен обяд“. Невежество то се задълбочава и с подмяна на понятия – „държавата е наша“, например. Институциите не са „наши“. Те са „техни“ – на политиците, на чиновниците, на бизнеса и отчасти – на копоите на властта, на скъпо платените слуги на бизнеса, снабдени с началнически пълномощия.

Заклинанията от сорта „социален мир“ имат за цел да изтласкат критичното и логично мислене от главите на хората. Що за социален мир е положението, при което във влаковете и градския транс-

порт почти всеки е с развалени зъби. Една коронка струва колкото една минимална работна заплата. Какво му е мирното и социалното, когато за петел или откраднати 45 лева се влиза в затвора, докато чиновници си раздават бонуси, политици пилеят средства, а работодатели не се чувстват задължени поне от кумова срама към хората, чийто труд им дава благосъстояние? Какво му е мирното и социалното на преследването на неплащане на задължения към данъчните и монополистите, при което не остават средства за задоволяване на елементарни нужди?

Изпълняващият стриктно законите гражданин умира бавно и мъчително. Малцина могат да се издължат на посылните в социалната пирамида, така че да им остава и за живеене. Ако това е мир, то в него шансовете за оцеляване са по-малки, отколкото в една гражданска война. На война човек се е престрашил да се отбранява – или ще загине, или ще победи. В условията на днешния „мир“ обаче безропотно се остава да го водят към кланицата, където изборът му е само да мре. •

Васил Арапов

ЕДНО НЕОСАКАТЕНО ИНТЕРВЮ С ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Силата на ДС беше в слабостта на народа

» » » продължава от страница 1

извършване на дълбоки реформи: в международно отношение – превръщане на „съветската“ Империя в подобие на Британското общежитие на народите, а социалистически – в една смесена икономика, а ла титова Югославия, с държавен, частен и „самоуправляващ“ се сектори, с отваряне към пазарите за стоки, хора и идеи“. Всичко това формално намери израз в състоятелото се същата година съвещание в Хелзинки с неговата „трета кошница“. Но вместо да се вслуша в „гласа на разума“, съветското ръководство по това време, олицетворявано от Брежнев, който вече беше жив труп, реши да нахлуе в Афганистан през 1979 г. Към това през 1980 г. се прибави наистина колосалната социална криза в Полша – „Солидарност“ събра 10 милиона членове. Макар и със закъснение от няколко години, със съвместните усилия на Запада и Изтока бе направено всичко възможно, за да се изтръгне революционното жило на „Солидарност“ и да се даде карт блатни на Ярузелски да въведе „Военно положение“ и арестува 45 000 негови активисти. На сцената останаха само опортюнистите като Лех Валенса и неговите

приятели интелектуалци от рода на Адам Михник, Яцек Курон и др. Този процес продължи осем години, за да се стигне до Кръглата маса през 1989 г., която даде очакваните резултати. След това един по един източноевропейските режими падаха, но при взаимна договореност, вследствие на която капитулацията на Изтока беше условна. В условията влизаше да няма процеси, подобни на Нюрнбергския срещу виновниците за престъпления, които по нищо не отстъпваха на нацистките и за които няма давност. Също така не се посегна на натрупаните от престъпниците богатства по време на диктатурата и на днешната пазарна демокрация.

Все пак, през 1953 г., когато взривихте паметника на Сталин, ситуацията беше далеч по-мрачна. Не беше ли безумие тогава един подобен акт от ваша страна?

Аз винаги съм бил волунтарист и като такъв съм считал, че съпротивата винаги е възможна. Вземете Унгарската революция, която насметеме режима за 24 часа. Тогава армията премина на страната на въстаниците, партията се разложи и разпусна, а „героите“ на Държавна сигурност избягаха в съседните

соцстрана. Значи и тогава беше възможно да се съпротивяваме. Събитията в ГДР през 1953 г. и в Чехословакия 1968 г. също го доказаха.

Вие искали ли сте пенсия или обезщетение като репресиран?

За себе си никога не съм искал нито пенсия, нито обезщетение, но приятели от моята организация ме накараха, казвайки ми: „Ти като не ги щеш тия пари, дай ги на организацията.“ Тогава и аз направих постъпки. Процедурата минаваше през областната управа. Там ме мотаха две години. Тоя документ дайте, оня дайте – всичко беше една непрекъсната предумишлена гавра. Накрая заместник областният управител, който, забележете, се казваше Сталин Генадиев, ме извика и ми каза: „Вие сте правилно репресиран и не може да получите обезщетение.“ По този повод екип на втори канал на германската телевизия направи филм, с който и тази история е документирана.

Когато ви номинираха за Комисията по досиетата, вас не ви приеха, защото сте осъждан, а сега този член беше отменен. Не сте ли доволен от това решение?

Случаят не е точно такъв. Осъждан съм, но след като се

върнах от емиграция, се води дело по реда на надзора във Върховния съд и бях оневинен. Следователно срещу мене не можеха да използват параграф от закона, че осъдени, дори и реабилитирани, не могат да бъдат членове на комисията. Тогава наредиха на Иван Драшков да се разрови в старите архиви на ДС и да се опита да докаже, че съм терорист. Парламентарната комисия, която по това време се доминираше от членовете на тройната коалиция, прие тази полицейска теза и с този мотив бях отстранен. Всъщност реалната причина беше друга. Те отлично знаеха, че ако аз се добера до документи, доказващи престъплението, или например науча, че Първанов е агент на ДС, нищо нямаше да ме спре да оповестя такива факти, независимо от закона, който предвиждаше затвор и глоби за подобен акт. Затова всички институции, включително и така наречената опозиция, възприеха тази теза и си отдръгнаха. В евангелието е казано: „Познайте истината и тя ще ви направи свободни“. За съжаление, у нас хората не поскаха да узнаят истината, нито пожелаха да бъдат свободни. Забележете, не ставаше въпрос даже за покаяние или за наказание, а за изважда-

не на цялата истина за диктаторския режим, а след това и тази за неговите „демократични“ приемници. Но трябва да има воля за това.

Често критикувате дейността на Комисията по досиетата, но не е ли тя ограничена по закон?

Вярно, ограничена е от закона. Но вече се смениха няколко състава на комисии, защо никой от тях не предложи необходимите промени? Най-същественото е, че така наречените архиви продължават да бъдат изцяло под контрола на службите и комисията получава това, което те решат, че може да ѝ бъде дадено. Вторият проблем е, че нито комисията, нито който и да било друг нямат никаква възможност, нито право да се докоснат до активирани агенти, чиято тайна е „бронирана“ от днешните служби от рода на ДАНС, НРС и др. Това им дава възможност да активират точно тези доносници, които те искат да запазят в тайна. Освен това е абсолютна лъжа, че партийни членове не са били вербувани...

Всесилни ли бяха службите на тоталитарния режим?

Мисля, че ги познавам добре. Срещу мен те имаха 10

» » » продължава на страница 6

РИТНИК В СЛАБИНИТЕ

7 години затвор за молитва за избавление от Путин

По сполучливия израз в рускоезичен анархофорум, феминистката пънк-група „Pussy Riot“ успя да сгрита топките на системата. Закономерно се окажа, че двата тествиса (църквата и държавата) един без друг не могат.

Един от вариантите на превод на названието на групата е „Безредици на мацките“. Pussy Riot като формация за импровизирани музикални представления съществува от една година, включва в непостоянния си състав петнайсетина момичета и млади жени с радикални възгледи. Те закриват лицата си с маски, разменят помежду си сценичните костюми и даже прякорите си, за да избегнат фиксирането на публиката върху конкретните изпълнителки и да се обръща повече внимание върху идеята, която определят като „ляв антиавторитаризъм“.

На 20 януари тази година осем момичета от групата изпълняват на Червения площад песента „Бунт в Русия – Путин се напика от шубе“, заради което са арестувани и глобени от сегашната руска държавна сигурност.

На 21 февруари четири „метежни мацки“ влизат в храма на Христос Спасител и се опитват да изпълнят „пънк мо-

литва“ с рефрен „Богородице, от Путин ни спаси“. Представлението не трае и една минута, след което охранителите на храма ги изхвърлят навън.

Реакцията на православните скотове е истерична: *свещотатство! Наказанието за греха е смърт!* Депутати от управляващата в Русия партия искат още по-строги закони за „неуважение към светини“. Организиран от сано-ниците на църквата „народни

протести“ настояват едва ли не за пребиване на момичетата с камъни. Неколцина трезво мислещи свещеници обръщат внимание на факта, че акцията се е състояла на Сирни Заговезни – традиционно време за всякакви „прегрешения“ и крамоли, включително хулене на царя и боярите. Ако това се беше случило на същите заговезни (а то се е случвало) по времето на цар Петър Първи или даже по-рано, когато за

богохулство са осъждали на смърт или доживотна каторга, никой нямаше да освирепее толкова от проявата, подобна на тези на езическите кукери в България.

На 3 март 2011 година обаче са арестувани Надежда Толоконникова (22 годишна, студентка по философия) и Мария Алюхина (23 годишна) – и двете майки с малки деца. На 16 март е задържана и Екатерина Самуцевич. Прокуратурата

иска 7 години затвор за „хулиганките“, което е посрещнато с одобрение от клира на РПЦ.

Мнозина руснаци след тази случка заявяват, че вече е съвсем ясно, че църквата признава само мъчениците за своята кауза.

Междувременно съдебна експертиза още от средата на март доказва, че в действията на „мацките“ няма нищо криминално, още по-малко обществено опасно. Въпреки това момичетата остават зад решетките, следствието се точи, докато вън от зандана кипят и бушуват страсти „за“ и „против“.

В самия храм на Христос Спасител има традиция да се провеждат музикални представления, при това не само църковни. Същият този храм е най-големият в света от православните. С височина 105 м, събира 10 хиляди души. За сравнение „Александър Невски“ в София е с камбанария 53 м, височина на купола – 45, разчетен максимум за 4000 души.

Храмът на Христос Спасител е продължително разрушаван през 1931 г. от болшевишката власт, накрая е взривяван два пъти, а разчистването на отломките отнема година и половина. Възстановен е през 90-те години на ми-

» » » продължава на страница 7

ЕДНО НЕОСАКАТЕНО ИНТЕРВЮ С ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Силата на ДС беше в слабостта на народа

» » » продължава от страница 5

разработки, от които 5-те бяха навън, в емиграция. Мит е, че бяха толкова силни. Едно от многото доказателства е, че въпреки „работата“ на десетки доносници и ръководещи ги офицери, вследствие на която трябваше да бъде съден отново, аз успях да избягам от капаните им. Имам много доказателства, че като професионалисти са нула, а и никак не са куражливи – това личеше от поведението им по време на емиграцията ни. Що се отнася до културното им ниво, мога да ви дам следния пример. Преди години бях на гости у приятел. Разговорът ни е бил подслушван. В него той ми чете свои мемоари и стигна до едно място, озаглавено *Pro domo sua*, което на латински означава „За себе си“. Този, който е прослушвал записа, не е знаел значението на израза и е написал: „Продомов псува“. В този вид доносът минава по йерархическия път и стига чак до бюрото на шефа на ДС Григор Шопов. Въпреки това, никой не е поправил машинописката, а отстрани в полето началството е сложило резолюция: „Да се установи кой е този Продомов, дето псува“.

Причината за всичко, което стана по време на дик-

Този народ няма потенциал за такива дела. Той няма потенциал дори за много по-елементарни нива на съпротива.

татурата, е в нашето овче поведение. У нас борба нямаше. Ако си спомняте, лозунгът при промяната беше „Да оцелеем!“ Е, оцеляхме – с една трета по-малко. Един народ който си поставя за цел „да оцелее“, е свършен. Затова казвам, че силата на ДС беше в слабостта на народа.

Успяват ли службите да влияят на съвременния политически живот у нас?

Разбира се. Вижте например доведения от тях за премиер Саксбургготски или Симеон 2. Как по друг начин, освен със сътрудничеството му с КГБ, може да се обясни, че политически емигрант като него, е ходил три пъти в Съветския съюз още преди промяната. Пише го един испански журналист в биографията му „Един практичен цар“, чийто автор е. Вижте и българската опозиция

как еволюира. Започна се със СДС, който беше един конгломерат, дълбоко инфилтриран от агентурата, после на смяна дойде г-н Кобургготов, а сега и Б. Б. Така както върви, накрая и на Алексей Петров ще дойде редът да оглави опозицията. Какво пречи на Трактора да стане шеф на десницата?

Възможно ли е агентурата на ДС все още да действа?

Що се касае до мен, имам доказателства, че все още ме разработват. През 1998 година моята разработка, която ПГУ беше нарекла „Сердар“, е проучвана от „опозиционера“ Димо Гяуров. Предполагам, че не от научен интерес се е ровил в досието ми. В 2007 г., когато отхвърлиха кандидатурата ми за Комисията по досиетата, поисках да видя отново петдесетте тома на досието си. Тогава констати-

рах, че офицерите на които е било възложено да търсят компрометиращи факти за мене, отново са си водили бележки и създавали нови „стро-го секретни“ документи, основаващи се на стария архив на уж бившата ДС. Предполагам, че те не са спрели тази си „дейност“ и до момента. Един техен агент наскоро ми беше казал: „Баї Георги, ти и като умреш, ще продължи разработването ти.“

При такова положение, може ли да се очакват някакви промени у нас?

За съжаление, докато се съхранява това „общество в преход“ с неговите класи – наследници на номенклатурата и нейната агентура, не мисля, че нещо би могло да се промени без революция. Но нека да не се заблуждаваме – този народ няма потенциал за такива дела. Той няма потенциал дори за много по-елементар-

ни нива на съпротива. Умират десетки хиляди годишно от невъзможност да се лекуват или не им плащат по 6 месеца, по 1 година и гладуват... и въпреки това всички мълчат или само мърморят под носа си. В същото време, са съвсем далече от мисълта да опитат да се организират, да поставят исканията си и да ги отстояват. При това не говоря за революция, а за действия в рамките на конституцията. Това е и причината новите поколения да не търсят решаване на проблемите си тука, а да заминават в чужбина, надявайки се отново други да свършат работата вместо тях.

Ако не ме лъже инстинктът, този път, по силата на сложен комплекс от социални, политически, икономически, технологични и интернационални фактори, чието действие подкопава сегашното статукво, в света зрее не регионална, а истинска глобална революционна криза, от която никакъв „Свещен съюз“ няма да бъде в състояние да избави неговите господари. Тя неизбежно ще рефлектира и върху прословутия граждански и социален мир у нас, но за съжаление отново, както винаги досега, промените ще настъпват, предизвикани от външни сили. •

РИТНИК В СЛАБИНИТЕ

7 години затвор за молитва за избавление от Путин

» » продължава от страница 6

налия век, предимно с бюджетни средства, при многобройни скандали за злоупотреби. Под него има паркинг за 305 лимузини, в каквито се возят руските и българските владици.

Главатарят на освинените руски попове наскоро довторса и у нас, за да поразсъждава заедно с местния „духовен водач на нацията“ как „народ без вяра е обречен на изчезване“. Под „вяра“ очевидно се приема готовността на вярващите да хранят лакомите паразити от православната църква.

Държавната власт – и тук, и в Русия – е изградена от кадри на държавна сигурност – и покровителства своите колеги в раса (и те са със звания от КГБ и ДС). Неслучайно ведомството на мерзавец Росен Плевнелиев, докато беше още министър, даваше пари за построяване на 300 нови църкви в страната, а в същото време гинеха без лекарства и животоспасяващи терапии деца и възрастни. Синдикатът „Подкрепа“, който е петиционен за „социален мир“, се тревожеше за заплатите на свещениците, политици благосклонно говореха за вероучение в училищата (а значи и бюджетни средства за „вероучители“), а в същото време пен-

сионери бяха принуждавани да плащат сметки, след което не им оставаше какво да ядат, а оскотели от мизерия родителите продаваха децата си на заможни педофили. За тези неща нито БПЦ, нито РПЦ не скача. Скача обаче, когато някой „оскърби религиозните чувства“ и започва да ръмжи и да оголва зъби, когато някой критикува държавната власт, тяхната покровителка.

Молитвата на Pussy Riot

Богородице, Дево, Путин изпъди,
Путин изпъди, Путин изпъди
Черно расо, златни паго̀ни,
богомолци бият им поклони.
Призра̀кът на свободата – на небето,
гейо̀ве и атеисти – в затвора,
в мазето.

Шефът на ДС им е светия,
протестиращите – в общата килия,
за да няма обиди светейшия край,
жено, раждай, пери и трай.
Дрисък, дрисък, дрисък Господен!
Богородице, Дево, ела при нас,
стани феминистка, ела при нас.
Църковна хвала за изгнани вождове,
кръстно шествие с мерцедеси.
В училище ще ти дойде проповедник,
дай му парите си, да не остане беден!
Патриархът ни вярва в Путин,
в Бог да беше вярвал мръсникът,
девствен пояс - не е решение,
ела с нас, Дево Мария, на митинг!
Богородице, от Путин ни спаси! •

Шаркан

ГЪРЦИЯ

Медиите манипулират за Гърция

Бях там: в Гърция, в Атина, на площад Синтагма, на 13 февруари 2012 година. Международните средства за масова информация отразиха събитието: сто хиляди протестиращи, нощ на безредици, насилие, пожари... Хаос.

Бях там. Двестахилядно множество препълваше площада, поне двойно повече бяха опитващите се да стигнат до него, въпреки полицейските блокади по улиците и на изходите от метрото.

Да допуснем, че неточността в цифрите е обяснима: репортерите не са разполагали със средства за преброяване, техен източник са били официалните данни. Следващите „неточности“ обаче не могат да бъдат оправдани с подобни „технически причини“.

Никъде не беше дори бегло споменато, че порицаваното насилие беше провокирано от полицията: още в началото (в седемнадесет часа!) срещу събиращите се на площада хора беше употребяван слъзотворен газ. Репортерите снимаха, но на другия ден почти всички световни медии (*и българските – бел. на преводача*) премълчаваха този факт. Писаха обаче, че била подпалена Националната библиотека. Отново „малка неточност“: библиотеката не

е горяла! Да, в близост до нея пламваха огньове – в строшените витрини и преддверия на банки, луксозни заведения и магазини, свързани с мултинационалните финансови групировки, довели страната и хората в нея до безизходица.

Твърде лесно е описанието на протеста да се сведе до „младежки групи, обявяващи се против системата“. Никъ-

де не се споменават възрастните мъже и жени, които носеха противогазни на по-младите и силни демонстранти от „предната линия“ и ги окуражаваха. Часове наред тези граждани от различни възрасти свиреха, крещяха, удряха по металните огради на банките и мултинационалните предприятия. Буря от виковете и ръкопляскания се надигна за-

едно с пламъците в Алфабанк и Евробанк.

Основният коментар в медиите – че насилието не ще реши проблемите на Гърция – напълно премълчава всички други форми на съпротива чрез обединяване, възникващи постоянно на различни места – например междукварталните общи събрания в Университета Пантиос; оку-

пацията на Университета на Номики, обявила го за място за обмяна на идеи и дебати между различните движения; свободните общи трапези; общите пазари за обмяна, които се реализират всяка седмица в кварталите...

Бях и в Солун.

Влязохме в работнически квартал. Малката ни група се стегна, издигна своите лозунги. По прозорците и балконите се показаха хора, вдигаха юмруци; заузлизаха от домовете си, заставаха до нас, възрастни жени насърчаваха възрастните си мъже... По дяволите! Старците запяха, пееха стари химни! Това не сте виждали, не можете да си го представите, медиите няма да ви го покажат! Старите работници пеят: ние съществуваме и го заявяваме!

Ние знаем, че не сме сами. Цяла Европа има същите проблеми. Но това, което ние не знаем, е: какво правят хората в Европа? Дали те въобще правят нещо? На медиите не вярваме, няма да го разберем от тях.

Ние виждаме не само днешното положение на Гърция, ние виждаме нашето бъдеще. •

Атина, 15.02.2012 г.

Петро Санос

Превод от есперанто:
Александър Наков

Група анархисти подкрепя правителството?

Наскоро в сайта www.alasbarricadas.com прочетох, че във Венецуела е създадена Революционна федерация на анархистите във Венецуела (РФАВ). Тази новина беше предшествана от кратко уводно изложение към т. нар. „Манифест“ на РФАВ, който е изпратен и публикуван в цитирания по-горе сайт и с който въпросната „организация“ излага своя устав.

Първото, което ме изуми (след като прочетох това кратко уводно изложение и разбрах за „Манифеста“ на организацията), беше съдържанието на устава на РФАВ. В него се казва, че идеологията на РФАВ представлява смесица от „идеите на последователите на Бакунин от времето на Първия Интернационал, идеологията на революционерите-маховисти, схващанията на анархосиндикалистите по времето на Испанската Революция, идеите на пролетариите от FORA, убежденията на партизаните от Федерацията на анархистите в Уругвай, тези на мъчениците от Чикаго, както и тези на Флорес Магон и неговата Мексиканска либерална партия...“

Недоумението ми беше свързано с факта, че след като съвсем ясно изтъква своята анархистка принад-

Целта им е да спъват разпространението на нашите идеи и да ни попречат да критикуваме фалшивия социализъм на автократа Уго Чавес.

лежност, тази странна „Революционна федерация“ не съобщава нищо за останалите политически течения, които противоречат на анархизма, но също са част от нейната идеология и фигурират в точки 5. и 6. от споменатия вече Манифест: „Като радикални активисти на Социалната революция, ние подкрепяме, макар и с критики, Боливарския процес. Ние сме за отварянето на нови политически, социални, икономически и културни пространства след този процес (...)“

Напълно нормално е такъв пропуск да ме изуми, защото подобно изповядване на политически убеждения е повече от противоречиво спрямо анархизма, от една страна, и политическите партии и държавата като институции, от друга. По този начин се оказват компрометирани и оклеветени истинските венецуелски анархисти, които твърдо

отричат псевдореволюционния популизъм на Уго Чавес и неговото „боливарско“ правителство. Активистите от РФАВ обаче твърдят съвсем друго: „Ние не сме против боливаризма, нито против политиката на Уго Чавес. Противник на боливаризма и на Уго Чавес е именно буржоазната опозиция в страната. А ние, като анархокомунистическа организация, се противопоставяме на попадането на който и да е сектор в ръцете на империалистическите фактори; в това число ние сме против псевдоанархистките банди, които отричат класовата борба, и чийто „анархизъм“ им служи единствено и само за прикриване на техните неолиберални намерения.“

Как е възможно да си анархист и да подкрепиш (макар и „критично“) президент и правителство?

Като първи опит да дам някакво обяснение за този пара-

докс, бих могъл да предположа, че евентуално става въпрос за някакви неграмотни „другари“, чието съзнание е промито от псевдореволюционната и псевдосоциалистическа демагогия на нашия военен президент и на неговата „боливарска“ партия. Когато прочетох целия манифест на РФАВ обаче, веднага ми се изясниха всичките реторични манипулации, които активистите на РФАВ използват, за да прикрият своята подкрепа към президента и към неговото правителство; веднага ми се изясни фалшивият анархизъм на членовете на РФАВ и тяхната истинска цел. Ако редакторите на манифеста на РФАВ наистина бяха анархисти и ако тяхната „критична подкрепа“ спрямо президента Чавес беше мотивирана от желанието венецуелската общественост наистина да смята РФАВ за достоверен защитник на Социалната ре-

волюция, то тогава би било логично РФАВ да се опита да убеди и останалите анархисти да подкрепят тяхната (на РФАВ) кауза, вместо да измисля и да разпространява лъжи и клевети по адрес на истинските анархисти във Венецуела.

Но това не може да е така и Манифестът го доказва. Целта на РФАВ е да прокара обръкване и смут в средите на анархистите, за да премахне силния ефект от анархистките действия и от пропагандата на нашите другари от „Ел либертарио де Венесуела“. Целта на РФАВ е да спъва разпространението на нашите идеи и да ни попречи да критикуваме фалшивия социализъм на автократа Уго Чавес (политическият режим на Уго Чавес е известен още и като „социализмът на XXI век“).

Такива машинации са нещо нормално – още повече, че във Венецуела скоро ще има избори и „анархистите – защитници на държавната и на политическата власт“ от РФАВ също ще участват в президборната кампания. •

Октавио Алберола
www.alasbarricadas.com,
28 октомври 2011 г.

*Превод от испански език:
Ирис Кум*

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Властта корумпира

» » » продължава от миналия брой

Някои критици мислят, че анархистите преувеличават корумпиращата роля на властта върху личността. Те твърдят дори, че анархистите, които слагат всички правителства под общ знаменател, не са реалисти. Тезата, която защитават е, че дори от анархистическа гледна точка, едно правителство, което разрешава свободата на словото и печата, е за предпочитане и трябва да бъде подкрепяно пред друго, което задушава най-елементарните свободи и иска всички да говорят в съзвучие с властта. Това може би е вярно в определен смисъл, но то е избор между две злини, а този начин на мислене пренебрегва факта, че едно правителство, което позволява на народа да го критикува и атакува с думи, в действителност е по-силно и по-стабилно от друго, което отхвърля всяка критика на социалната система и на нейните властници и че следователно, от революционна гледна точка, то може да се окаже много по-голямо препятствие за преодоляване.

През годините мнозина анархисти се подават на тази критика и се влияят от

всички ония, които, симпатизирайки на анархистическата философия, я считат за утопична и вън от всяка възможност за практическо приложение. „Може би, след хиляда години“, казват те, като ни връщат към реалността на атомните бомби и към днешните проблеми. Така онези анархисти, обвинявани, че са мечтатели, търсят и предлагат „практични решения“, които могат да се реализират в настоящето. За да бъдеш „практичен“ обаче, откритите нови решения трябва да бъдат приложени от съществуващите държавни и правителствени институции, а това означава да признаем тезата, че проблемите на нашата епоха могат да бъдат решени само чрез действията на държавата. Да се приеме това означава да се разруши и отхвърли всякаква анархистическа критика на държавността, всяка критика, основаваща се не на емоции или предрасъдъци, а върху добре подкрепени доказателства от историята, целта и действията на правителствата и държавите.

От признанието, че анархистите и революционните синдикалисти не могат да постигнат решителен прогрес в реализирането на своите

идеи в рамките на държавните институции според нас не следва, че те са осъдени на безсилие и мълчание. Това, което прави от CNT в Испания по-жизнена сила от UGT, която беше равна по численост, е фактът, че от самото начало тя беше против държавата, против всички правителства, и че нейната организация беше диаметрално противоположна на държавната, защото контролът се упражняваше от членовете на самата организация, а не от несменяеми чиновници, облечени в изпълнителна власт. UGT, напротив, е контролирана от шефовете на социалистическата партия и следователно е подчинена на всички политически лъкатушения на тази партия, която си служи с нейната членска маса като с политическо оръжие. Това носи всички последици, присъщи на френските и италианските синдикати (доминирани от католиците, социалистите и сталинистите) или на британските трейдъниони, чиято бюрокрация е на практика част от държавната машина, или на тези в Русия, където те са „синдикати“ само по име.

Силата на CNT е в нейната непримирима опозиция срещу държавата и против полити-

ческите комбинации и интриги; в нейната децентрализирана структура и опозиция срещу световната практика на платени и постоянни чиновници; в нейните действия за контрол на работниците над средствата за производство като необходим етап в движението към анархокомунизма и в същото време в смелата защита на неотложните и актуални искания на трудовете маси за по-добри условия на труд и признаване на най-елементарните права и свободи. Изтръгнатите отстъпки от властта чрез силата на съпротивата имат като свой положителен резултат от анархистическа гледна точка отслабването на властта на правителството и невъзможността съпротивата да бъде смесвана с политическия реформизъм.

За да проумеем как става възможно испанските анархисти да изоставят всичките си принципи, трябва да разберем особената атмосфера, в която се появява и развива испанският анархизъм. Той е движение, основано на действието.

„По-голямата част от испанските активисти живеят за Революцията и мислят, че могат да я реализират, независимо кога и как, като се ан-

гажират изцяло и постоянно с действие. Това влияе върху техния манталитет до такава степен, че идеологическите въпроси не ги интересуват или в най-добрия случай мислят, че това са проблеми на утрешния ден. Общо взето, това са бойци, които избират FAI с идеята, че тя е истинският организъм на действието, създаден изключително от и за революционното действие. Този тип боец става на практика – въпреки добрата си воля и духа на себеотрицание – воденичният камък на FAI, защото я лишава от съзидателната дейност и предизвиква по-голямата част от различията в нея, които – незначителни или не – поглъщат скъпоценно време, изгубено за по-добри дела“, пише Илдефонсо Гонсалес в своята серия от статии върху „Испанското анархистическо движение“, с които спомага да се разберат различните течения и влияния в това движение, без всякакви усилия да маскира слабостите му. Статиите съдържат множество интересни документи, особено върху FAI. Той добавя, че съществува тенденция в редовете на CNT да се обвинява самата FAI, че е отговорна за този „манталитет на ак-

» » » продължава на страница 9

НАДГРОБНА СТАТУЯ НА СВОБОДАТА

САЩ – страната на лишените от свобода

По отношение на затворниците, САЩ са извън всякакви класации

Глен Гринуолд е американски юрист, журналист и писател, автор на четири книги и редица статии в най-тиражните всекидневници в САЩ и Великобритания като Ню Йорк Таймс, Лос Анджелис Таймс и Гардиън. Носител е на наградата за журналистика в интернет за своя разследващ материал върху ареста на редника Брайли Манинг, обвинен за изнасянето на секретните материали в Уикилийкс. Публикуваме откъс от последната книга на Гринуолд „Свобода и справедливост за някои: как законът служи за премахване на равенството и защита на властниците“, издадена през октомври 2011 г.

Когато обикновените американци се сблъскат с правосъдната система, всичко се променя. В Съединените щати от елита не се търси отговорност, докато за всички останали няма милост. Докато нашите политици продължават да претендират за правото да вършат престъпления безнаказано, едновременно с това те увеличават тежестта на наказанията, налагани на обикновените американци дори за най-гребни нарушения.

В резултат се получава точно онова, от което най-силно се опасяват основателите на САЩ – двоен стандарт на правосъдието, при който изходът се определя не от самия закон, а от положението, богатството и властта на нарушителя. Освен това, напоследък хората, които защитават имунитета на елита, често са същите, които твърдо настояват за строго и безкомпромисно прилагане на правилата към нас, останалите. Наистина, когато става дума за престъпление и наказание, тенденциите при властимащите и обикновените американци се движат в диаметрално противоположни посоки. За същите четири десетилетия, през които политическата класа в САЩ успява да разшири имунитета за политическия и финансовия елит, тя успява да наложи все по-тежки присъди със затвор за все по-голям брой от гражданите.

Прекомерната толерантност към елита сама по себе си е достатъчно несправедлива. Ако тази толерантност обаче се прилагаше еднакво към всички, би могло да се смята, че в това има ня-

каква справедливост и определено нарушава в по-малка степен основните принципи на правосъдието. Именно настояването от страна на елита обаче отношението към всички останали да бъде точно обратното на отношението към самия него е пагубно за обществото.

Днес Съединените щати вкарват в затвора повече свои граждани от всяка друга държава, както на човек от населението, така и в абсолютно изражение. Цифрите са потресаващи. Едва 5 процента от населението на света живее в САЩ, но 25 процента от всички затворници в света се намират на американска територия. „Накратко, ние станахме народ от тъмничари – пише професор Глен Лаури от университета Браун. – Американската система на затворите се разрасна дотам, че се превърна в невиджано в човешката история чудовище“.

Според Международния център за изследвания на затворите на Кингс колидж, в края на 2008 г. Съединените щати са вкарали над 2,2 милиона от своите граждани във федерални, щатски и местни затвори и арес-

ти по цялата държава. През м. юли 2010 г. списание Икономист цитира подобни цифри – „между 2,3 и 2,4 милиона“. Държавата с второто по големина затворническо население, Китай, държи 1,6 милиона души в затвора, което означава, че Съединените щати със своето население от 300 милиона, са вкарали в затвора 700 хиляди свои граждани повече от страна, чието население е 1,3 милиарда.

Нещо повече, този брой продължава да расте. В доклад на института Джей Еф Ей от 2007 г. пише: „ако всички лишени от свобода се съберат на едно място, затворниците [в Съединените щати] само за пет години ще станат по-многобройни от населението на градовете Атланта, Балтимор и Денвър, взети заедно“.

Съединените щати имат също така най-високото съотношение на осъдените на затвор от всички държави в света – 756 затворници на 100 хиляди души. След тях по този показател се нареждат Русия (629) и Руанда (604). В повечето от останалите страни по света тези цифри са далеч по-ниски. Средното

съотношение за южноамериканските страни е 154, за Западна Европа – 95, а за западноафриканските държави – 35. На човек от населението Съединените щати на практика са извън всякакви класации.

Общият брой „изтърпяващи наказания“ в САЩ, който включва не само затворниците, но и тези на изпитателен срок и с различни други мерки за неотклонение, е още по-огромен и продължава да расте. По данни на Министерството на правосъдието на САЩ, в края на 2008 г. над 7,3 милиона души – един от всеки трийсет и един пълнолетни – са на изпитателен срок, в затвор, арест или с някаква друга мярка за неотклонение. Тук дори не са включени 4,3-те милиона вече изтърпели своите наказания бивши затворници.

Най-лошото е, че американското улавно правосъдие върви само в една посока: към все повече обвинения, присъди и затвор. През последните четирийсет години американската затворническа държава неумолимо се разраства. (Общият брой на пълнолетните изтърпяващи на-

» » » продължава на страница 10

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Властта корумптира

» » » продължава от страница 8

тивистите“ и в подкрепа на това цитира множество бойци, които в продължение на много години посвещават – а някои и жертват – живота си на действието.

„Заслепени от практическите и временни резултати от своята дейност, те създават своего рода доктрина на действието... И остава фактът, че мнозина от тези елементи, въодушевени от размах на своята дейност, се оказват погълнати от личното си схващане за Революцията, което стига дори до идеята за завземане на „властта“, за да се провъзгласи свободата от една командна позиция.“

От друга страна съществуват и „политиците на CNT“. Наричаме с това име онези хора, които целят да извадят Конфедерацията от влияние на FAI – не само след юли 1936 г., но и през предишните години (те често говорят за „диктатурата“ на FAI) – и да я ориентират към чисто политически действия: съюзи с партиите с участие в парламентарните и общинските избори и сътрудничество с правителството. Как подобна дейност е съвместима с федералистичната структура, контролирана от „базата“

на организацията, за нас остава непонятно.

Изглежда, че тези две влияния в CNT създават „лидери“ реформисти, които успяват да наложат своята гледна точка през юли 1936 г., като по този начин фиксират линията на поведение, следвана от CNT през натоварените със събития години. Това обаче като че ли е едно твърде изкуствено и неточно обобщение на ситуацията. Вече изразихме нашето мнение, че акцентирането на цялата писмена и устна пропаганда върху заплахата от „фашизма“ от самото начало е грешка на шефовете на CNT. Стигаме и до заключението, че загрижеността на шефовете на CNT-FAI за „заплахата от фашизма“ е едно искрено чувство, което парализира у тях до голяма степен обективността на мисленето – по същия начин три-четири години по-късно много революционери от целия свят са готови, въпреки убежденията си, да поддържат „войната срещу нацизма“, вярвайки, че проблемът с тоталитаризма може да бъде решен и Социалната революция – реализирана по този начин.

Твърде често се вижда в текстовете на испанските революционери, които опис-

Как участието в правителството е съвместимо с федералистичната структура, контролирана от „базата“ на организацията, за нас остава непонятно.

ват тези първи дни от борбата срещу Франко, този дух на другарство, който премахва всякакви партийни или класови различия и барери между мъжете и жените, които участват в потушаването на пуча. Това ражда фалшивата надежда, че всички ненавиждат пучистите толкова, колкото и работниците от CNT, и че народът ще оста-

не единен до пълното поражение на франкистките сили. Не е необходимо много силно въображение, за да се разберат тези моменти на екзалтация и този излишък на оптимизъм у CNT при политическата оценка на съюзниците срещу Франко през юли 1936 г. (В определен смисъл можем да направим сравнение с движението на Спротивата по време на Втората световна война. Завършването на политиките след „освобождението“ изпярва набързо този оптимизъм.) Непонятно обаче остава как такъв оптимизъм и възбуда могат да траят толкова дълго при стари революционери – още повече, че седмица след въстанието става ясно, че правителството не споделя този вид революционен ентусиазъм и решимостта на народа да води борбата срещу Франко докрай и до ликвидирането на стария икономически рег.

Представяме по-подробно тези мнения, за да обясним произхода на идеята за колаборацията сред ръководителите на CNT и то не само с другата работническа организация UGT, но също и с политическите партии. След приемането на идеята за „единство“ и „сътрудничество“, други фактори излизат на

сцената, които бързо торпират независимостта на CNT, като събуждат у много бойци жажда за власт – било като личности, било като организация – и вярa в закоността, според която победата на работниците в икономическата сфера може да се гарантира с правителствени постановления. Това развитие на бюрократичните и легалистски тенденции е свързано и с изоставянето на нормалните механизми на вземане на решения в CNT. С други думи се създава ръководство, съставено не само от политици и влиятелни членове на CNT, но и от многобройни активисти, които заемат важни постове в администрацията и военното командване, което функционира с помощта на комитети и правителствени секции, които рядко се съветват с базата на организацията – тоест синдикатите – и не се отчитат пред нея за своята дейност. В началото на 1938 г. е направена последната стъпка в тази посока със създаването на „Изпълнителен комитет на анархистическото движение на Каталония“. Този проблем ще бъде разгледан подробно в заключителните глави на това изследване. •

(следва)

САЩ – страната на лишените от свобода

По отношение на затворниците, САЩ са извън всякакви класации

» » продължава от страница 9

казания съвсем леко намалява през 2009 г. след десетилетия на непрекъснат растеж, но намаляването е толкова незначително, че най-вероятно се дължи на статистическо отклонение, а не на някакви промени в политиката.) През 1970 г. по-малко от 190 хиляди души лежат по затворите в САЩ. Оттогава досега сме свидетели на повече от десетократно увеличение. През 2008 г. изследователският център Пю публикува своя изчерпателен доклад върху затворническата държава на Америка, в който пише: „за пръв път в историята повече от един на всеки 100 пълнолетни в Америка е в затвора или ареста“. Увеличението при изпитателните срокове и другите мерки за неотклонение е не по-малко драстично.

Тези тенденции се запазват през периоди на растяща и намаляваща престъпност, на просперитет и икономически затруднения, на война и мир, на правителства на демократи и републиканци. През 2007 г. институтът Джей Еф Ей отбелязва, че „броят на за-

творниците расте стабилно вече цяло поколение, макар престъпността днес да е приблизително на същите нива като през 1973 г., когато започва лавинообразното запълване на затворите“. Съвсем точно е заключението на института, че „повечето научни свидетелства сочат, че има малка до никаква връзка между колебанията в нивата на престъпността и нивата на затварянето. В много случаи нивата на престъпността се повишават или намаляват без никаква връзка с нивата на затваряне“.

Става ясно, че ръстът в броя на затворниците не е предизвикан от някаква промяна на обстановката в страната. Той по-скоро е умишлен избор на политическата класа да затваря все повече и повече хора за все по-дълги периоди и за все по-тривиални нарушения. Докато богатите и властимащите американци все повече успяват да избегнат всякакви последици от своите нарушения на закона, обикновените американци нямат почти никакви възможности за съпротива срещу наказателния шурм.

Екстремизмът на „реда и законността“ става двупартиен

Американската система на затворите започва да се разраства през 60-те години на XX век, когато гяното крило на Републиканската партия, водено от кандидата за президент Бари Голдуотър, се зарича да превърне „нарушенията на реда и законността в тази страна“ в основен въпрос. На езика на републиканците това означава по-агресивна полиция, по-дълги присъди затвор, по-строги критерии за изпитателен срок и другите мерки за неотклонение – по-малко „снизходителност“ като цяло. Социалните брожения през 60-те години – движението за граждански права, антивоенните демонстрации, атенатите и расовите безредици – правят платформата за ред и законност още по-популярна. Роналд Рейгън умело използва тези настроения, за да спечели губернаторските избори в Калифорния през 1966 г., а Ричард Никсън, на чиито нарушения се гледа с изключителна снизходителност само шест години по-късно, ги яхва здраво,

за да стане президент през 1968 г.

Консервативните политики често прибегват до призивите за ред и законност, за да дегизират своята съпротива срещу социалните програми като „Голямото общество“ на Линдън Джонсън. Голдуотър например непрекъснато обвинява социалната държава за растящия според него (без сериозни доказателства) проблем на Америка с престъпността:

„Щом правителството може спокойно да взима от едни, за да дава на други, тогава защо някои да не решат, че спокойно могат да взимат от всеки, който има повече от тях? Нищо чудно, че редът и законността са в криза, престъпните банди тормозят големите американски градове, а нашите съпруги се страхуват да излязат на улицата“...

Двупартийният акцент върху реда и законността води до повсеместна промяна на приоритетите. Държавните програми вече не се насочват към създаване на възможности за бедните, а към това те да бъдат вкарани в затвора. От годините на Рейгън през годините

на Клинтън рязкото увеличаване на държавните разходи за полицията и затворите е съпътствано от стръмно намаляване на разходите за бедните.

Днес за политиците от двете партии на федерално, щатско и местно ниво е нещо нормално да се съревяноват по това кой ще иска по-свирепи наказания за обикновените американци. ...

Като президент самият Обама демонстрира готовност да следва своите предшественици и да играе ролята на политик на реда и законността. През м. април 2010 г. той дава интервю за „съдебната самоинициатива“ – т. е. съдилища, които надвишават своите правомощия, – в което отекват Никсъновите оплаквания от твърде снизходителните съдии. Както пише Ню Йорк Таймс, „президентът Обама се изказа пренебрежително за такива постижения в гражданските права“ като задължението арестуваните да бъдат запознавани със своите права и гарантираната адвокатска защита на обвиняеми без достатъчно средства. •

превод А. Ванчев

ПОЛЕЗНИ ИДИОТИ

Идеологическите фокуси на Фукуяма

Един от видните казионни социолози, политолози, политикономисти и писатели на съвременната американска буржоазия – Франсис Фукуяма – е публикувал в брой 1, 2012 г. на списание „Външна политика“ („Форин афърс“) статия под заглавие „Бъдещето на историята“. Фукуяма е бакалавър по политическа философия и доктор по политология на Харвардския университет. Работи в Хъдзъновия и ред други ключови институти, разработващи стратегическите проблеми на американската външна политика. Заема поста заместник държавен секретар по времето на Буш-старши (президент на САЩ в периода от 20 януари 1989 г. до 20 януари 1993 г.), когато става световно известен със своята статия „Краят на историята“, публикувана през 1989 г. В добавка към биографичните бележки за това едрокалибрено оръдие на официалната американска пропаганда и идеология, следва да упоменем, че Фукуяма е ученик на пруския философ Георг Вилхелм Фридрих Хегел (1770-1831 г.), тоест е диалектик, занимаващ се и с „философия на историята“.

Неговата статия представя идеологическа попара, предназначена да подхрани с философски аргументи вяра-

та на „електората“ в окончателната победа на американския либерален капитализъм и на демократичната форма на държавата в света или по-накратко – на пазарната демокрация, почираща върху така наречената **средна класа**. Тя е интересна в много отношения и подробният анализ на всички твърдения, както и отговорът на прокламираните в нея тези, се нуждае от цяла книга, затова тук ще фиксирам само най-важните моменти.

Преди това обаче бих искал да напомня онова, което самият Фукуяма забравя или иска да отмени с диалектически каламбури в заглавията на статиите си, които му носят рекламната слава на философско-политически гений на буржоата. Предишната му теза за „края на историята“ всъщност е формулирана преди два века от неговия учител Хегел, който счита тогава, че краят ѝ настъпва с възплъщението на Абсолютния дух (за малко да напиша „Светия“ дух) в Пруската абсолютна монархия. Други по-сетнешни последователи на казионния пруски професор виждат този край било в ленинско-сталинското „Царство на свободата“, било в хитлеровия „Хилядолетен Райх“. Поблазнен от славата на своите предтечи, Фукуяма

от родилните напъни на Фукуяма и събратята му, е на път да се роди овехтелият хибрид на... идеологическа мишка

бърза през 1989 г., когато „съветската Империя на злото“ се срутва, да провъзгласи, че Духът се възплъщава в американската Империя на доброто и светът ще се превърне в един оркестър под диригентската палка на единствената Свръхсила, а историята ще замръзне в позата на гоголевите герои от последната сцена на „Ревизор“. Впрочем диалектическият фокус на Фукуяма съответства и идва в подкрепа на официалната американска доктрина за „Новия световен ред“, обявена от бащата Буш. (Понятието, което напомня твърде неприлично за „новия ред“ на Фюрера).

През изтеклите 23 години, от розовите блянове за

световно господство на „глобалната“ империя на САЩ не остава много нещо, поради ред причини, за част от които Фукуяма споменава с философско мънкане в новия си политико-стратегически „бестселър“ за „Бъдещето на историята“, с който той, като че ли е изоставил „голямата американска мечта“, но не и надеждата да се съхрани „най-добрият от всички възможни светове“ на позакърпената с всевъзможни идеологически кръпки и изпаднала в най-тежката криза от съществуването си през последните 300 години „пазарна демокрация“. Криза, която, ако не „края на историята“, вещае глобалния край на капитализма.

Тук отбелязвам с кратки анотации само основните **идеологически, апологетични и футурологични акценти**, поставени от Фукуяма в неговото „Бъдеще на историята“, чийто подробен критичен анализ може да бъде предмет на серия статии. В сегашната си статия той твърди, че

1) Първата голяма „светска идеология“, удържала (почти) световна победа, е либерализмът в икономиката и кореспондиращата му парламентарна демокрация. **Тя е без сериозна конкуренция и алтернатива от 300 годи-**

ни насам, т. е. от началото на капитализма, който печели първата си значима победа в Англия със „Славната революция“ през 1688-1689 г., когато британските аристократи и буржоа постигат консенсус и компромис, които правят възможни „мирния преход“ от феодализма към капитализма и „конвергенцията на елитите“ от „двете системи с различен обществен строй“. (В определен смисъл, „Славната революция“ е прототип на „нежната революция“ – онази мечта, с която начена и нашият преход от държавен към частен капитализъм три века по-късно.)

2) Политическата демокрация има за своя база така наречената **средна класа**. Това е социологическо понятие с доста неясна дефиниция. Според някои нейни съвременни теоретици, в САЩ към тази класа принадлежат всички, които имат месечен доход над 1000 долара (или годишен от 12 000), независимо от това, че преди повече от 30 години, други социолози изчисляват американския „праг на бедността“ на 11 000 долара! Тази класа-фантом при определена степен от развитието на либералния капитализъм (в стадия на нещо като „развит“, „зрял“, „реален“ и т. н.

» » » продължава на страница 11

Колона на Бивола: Руската и българската гържафия

СТРАТФОР: Руската мафия ще подпали София, ако Първанов оплеска енергийните проекти

„Трябва да пропусна МНОГО информация, която имаме за Борисов (б. ред. главните букви са в оригинала), просто защото не съм сигурен коя част от нея може да ни навлече юридически проблеми“ пише старши анализаторът Марко Папич във вътрешна дискусия на СТРАТФОР, изтекла в сайта Wikileaks.

В поредица от съобщения анализаторите на „Частното ЦРУ“ обсъждат текст за промяната в отношенията между София и Москва след като правителството на Бойко Борисов идва на власт. Работното заглавие е: „Анти-руска България? Не се надявай-те много!“ Основният автор е Папич, а окончателният вариант е публикуван като анализ на СТРАТФОР на 14 юли

2009 г. със заглавие „България все още е на страната на Русия“.

В разпространения анализ пише, че маневрите на Борисов с Белене и Южен Поток целят по-скоро той да изझे контрола върху енергийните проекти от своите предшественици, отколкото да влезе в конфликт с „историческия съюзник“ Русия.

Неофициалните коментари на авторите, подготвящи текста, обаче са много по-живописни.

„Дали Русия иска да гаде на Борисов свобода на действие, за да спечели контрола върху тези проекти и други аспекти на отношенията на София с Москва?“ пита се анализаторът Кендра Весел.

„Няма да стане... те знаят защо ги прави... той се опитва да върти интриги със собствениците си хора при контрола на тези предприятия. Те знаят, че ако той прецака приятеля си от Московската ма-

фия, тя ще го вкара в пътя“ отговаря Марко Папич.

„След като Борисов почувства солидна основа в контрола на всички аспекти на българо-руските отношения, страната вероятно пак ще стане един от най-верните съюзници на Русия в ЕС и в НАТО“ пише още в непубликуваната част на анализа.

Руската мафия гърпа конците в София?

В коментар към една от черновите Марко Папич развива виждането си за отношенията на Борисов с московската мафия, като намесва и Първанов.

„Този проблем (б. ред. отказването от руските енергийни проекти) ще бъде решен точно по същия начин, както всеки сериозен ход на Борисов... Московският кмет Юрий Лужков, шеф на московската мафия, който изглежда е добър приятел на Борисов (което по-

твърждава гледната ми точка), сяда с Първанов и му казва, че руската организирана престъпност ще подпали София, ако Първанов оплеска работата“ пише Марко Папич.

В други доклади на СТРАТФОР Лужков недвусмислено е обрисуван като „министър на организираната престъпност“, натоварен от Кремъл с „портфейл“ да взаимодейства с мафията.

Главният прокурор Юрий Чайка също е донесъл на СТРАТФОР за ролята на Лужков в енергийните преговори с България. Това е станало след посещение на Станишев в Москва на 27 април 2009 г.

Българският премиер е имал рядката възможност да се срещне с някои „необичайни руснаци“, с които имал „вълнуващи разговори“ за Южен Поток и Белене. Необичайните руснаци били Лужков и „неговите хора“. Те провели със Станишев „приятна дискусия,

ако разбирате какво искам да кажа“, обяснява Чайка.

Коментар на Биволъ

Юрий Лужков беше чест гост в България, преди да изпадне в немилост пред Кремъл през 2011 г. Бойко Борисов афишираше публично приятелството си с него. Първанов също редовно се срещаше с Лужков при многобройните си визити в Москва и при посещенията на московския кмет в България.

Очевидно СТРАТФОР имат данни, които могат да обяснят как управленските решения в София за руските енергийни проекти се определят от зависимости: Кремъл-руската мафия (чрез Лужков)-българските управляващи (Първанов, Станишев, Борисов). За това говори и многозначителната реплика, че знаят много за Борисов, но не всичко могат да изнесат. •

Подбрал от Биволъ за СМ: Весо

Сряда, 07 Март 2012

БИВОЛЪ Съ рогата напредъ

ПОЛЕЗНИ ИДИОТИ

Идеологическите фокуси на Фукуяма

» » » продължава от страница 10

капитализъм) се превръща в мнозинство.

3) „Левицата“ (под това понятие Фукуяма разбира гват големи клона на марксизма – социалдемократията и болшевиизмът) е победена или умъртвена от съвременното капиталистическо развитие, превърнало работническата класа в малцинство, а средната – в мнозинство, поради което „лява алтернатива“, която да мобилизира масите под знамето на социализма, става невъзможна.

4) Въпреки световната победа на „пазарната демокрация“, констатира Фукуяма, нейната дълбока криза е факт и гват доминиращи процеса на нашата епоха – новите технологии (или роботронната революция) и глобализацията – заплашват да срутят цялата конструкция, защото вместо „средна класа“ те пораждат планетарна социална поляризация, поради което е необходима сериозна интелектуална дискусия за социално-икономическото устройство на света, с оглед създаване на „идеология на бъдещето“.

Такива са основните либерално-демократични аксиоми на Фукуяма в „Бъдещето на историята“ и те си струват

„литургията“, тоест разглеждането им заедно с повдигнатите мимоходом от него множество въпроси, около всяка от неговите „аксиоми“, в серия отделни статии и изложения на анархокомунистическата алтернатива. Заедно с това, ще се спрем на характерните противоречия на диалектичното мислене и на неговите „законали борба и единство на противоположностите и за отрицание на отрицанието“, които пак свидетелстват за поредното безсилие на диалектическия метод да обясни съвременния свят и да предложи решение на породената от него „глобална“ криза, без да забравяме, че диалектиците от всички времена и школи – от пруската, през болшевишката и нацистката, до либерално-демократичната – са намазани с шарлан и се изплъзват от хватките. Вуйчо ми Тодор Пенков илюстрираше тази им способност така: „Диалектиката е метод, с който те предсказват бъдещето, а ако предсказанието не се сбъдне, обясняват защо това бъдеще не се е състояло.“

Както ще видим в една следваща статия, от родилните напъни на Фукуяма и събратята му, е на път да се роди овехтелят хибрид на... идеологическа мишка. В про-

ектираната „идеология на бъдещето“, скърпена от мъртвите парчета на минали догми, както и трябва да се очаква, са изключени „служебно“ всякаква революционна теория и практика като отговор и решение на социалните и интернационални проблеми, породени от последната фаза на капитализма...

Наред с това ще покажем, че казионните философи, социолози, политолози или футуролози са апологети на либералния капитализъм и на гържавата, които еднотушно са съгласни, че епохата на революциите е отминала. Отрадно е все пак, че в новата си статия Фукуяма е разбрал: вместо край, историята продължава. В нея е имало и ще има империалистически, колониални и национални войни, социални и класови борби, преврати и въстания, еволюции и революции, реакции и контрареволюции.

Наше задължение е да докажем с мисълта, волята и делата си, че XXI век ще бъде век на великата универсална социална революция, с която ще се преодолее започналата глобална криза, чийто финал не може да бъде друг, освен краят на всички и всякакви форми на капитала и гържавността. •

Георги Константинов

ГДЕ ТАК ВОЛНО ДЫШИТ ЧЕЛОВЕК

Книгоборци

От книжарниците в Русия изчезват редица романи, сред които „Прекрасен нов свят“ на Хъксли, „Кралицата на Юга“ от Артуро Перес-Реверте, „Плажът“ на Алекс Харленд, произведения на Ървин Уелш, Уилям Бъроуз, Шарл Бодлер, фантаста Филип Дик.

Причината според книготърговците е списък от Държавната служба за контрол на наркотиците. Чиновниците открили „пропаганда на наркоманията“ в тези произведения. „Черният списък“ на това ведомство обаче няма силата на закон. Такава сила притежава официалният списък на забранени книги на Министертството на правосъдието – печатането и разпространението на заглавия от този списък се третира като криминално деяние.

Черният списък на борците с наркоманията още през 2009 е разпространен в руските библиотеки с разпореждане тези заглавия да не се дават на читателите. Странното е, че някои произведения влизат в един друг списък – задължителният курс за студенти филолози. Без прочитането на тези книги трудно се вземат изпити, да не говорим за качеството на самата подготовка.

Буди недоумение, че под забрана са се оказали автори

като Дмитрий Гайдук (неговите „Растамански приказки“ са се превърнали във фолклор) и книга за отглеждане на печурки от А. И. Морозов. Логиката на незнайните държавни експерти очевидно куца, защото пък други автори доста по-очевидно са „рекламирали“ наркотици – Кастанеда, Виктор Пелевин, Михаил Булгаков, Артър Конан Дойл с неговия пристрастен към кокаина Шерлок Холмс, както и Лев Николаевич Толстой – героинята му Анна Каренина „само с морфин успяваше да заглуши страшните си мисли, спохващащи я нощем“.

Очевидно е, че логика няма. Има желание да се забранява и потиска (рефлексът на чиновника от силовите ведомства).

Вредна информация не съществува. Съществуват умове, които могат да злоупотребят с всяка информация. Затова анархизмът предпочита да възпитава свободни и доброжелателни личности, докато гържавата не намира друг изход, освен да ограничава. В крайна сметка ограниченият затъмнява, което е най-удобният резултат за властниците – глупавите хора по-лесно се управляват. •

по материали от <http://www.segodnya.ua>
Иван Петров

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН

Гробът на Христо Колев – Големия

Миналата есен отидохме със съпругата ми в Балван, за да открием гроба на бай Христо. Цял ден търсихме без резултат. Тръгнахме си със смесени чувства – от факта, че споменът за големия човеколюбец и безвластник е жив, от страха на един от родните му, който каза, че нищо не знае, и от това, че гробът на Христо Колев – Големия се намира в най-занемареното гробище на България.

По-късно бай Сахо Наков ми даде снимка, направена на погребението. Христо Колев е погребан в гроба на майка си, на чийто гроб има паметник с надпис. Тази пролет, преди да се разлистят драките, отидохме отново в Балван, съпругата ми, братовчедка ми Сул-

тана Статева и аз. Снимката ни помогна да открием гроба по-лесно. До паметника на майката е поставен паметник и на бай Христо, вероятно от неговия племенник.

Почистихме гробовете. Оказа се семейна гробница с 4 гроба. Двата надгробни паметника са много стари. Направихме снимката, която виждате.

Приканвам всички приятели, които пътуват по пътя София – В. Търново – Варна, да спират до гроба на Христо Колев с цветете. А пък е добре да си насрочим и групово посещение на гроба и селото по някакъв повод.

Село Балван се намира на десетина километра от В. Търново по посока София. За

селото има две отбивки – едната за тези, които пътуват от Варна за София, другата – за пътуващите от София за Варна. Т. е. едната е на изток, другата на запад от селото, което е леко встрани от пътя. За гробището се тръгва по път точно срещу източната отбивка към село Ветренци. Преди Ветренци има шахта за вода, там се забива надясно и се стига до гробището.

Точно срещу Входа на гробището, в другия му край има малка къщичка. Като се стигне до нея се тръгва наляво, върви се покрай оградата и след стотина метра се намира гробището.

Единственият факт, който може да смути един анархист е, че на паметника на безвластника и атеиста Христо Колев – Големия е издълбан кръст.

Като си спомних думите на бай Христо, че може би Христос е първият човек-анархист и че кръстът е символ на мъченичеството на инакомислещите, простих грешката на поръчителя на паметника. •

К. Зяпков

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:	
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1 лв
2. Национално освобождаване и безвластие – Г. Хаджиев	1 лв
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1 лв
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1 лв
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1 лв
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1 лв
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3 лв
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5 лв
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3 лв
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	5 лв
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	5 лв
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	5 лв
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5 лв
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв
23. Един проект за социална революция – ФАФ	2 лв
24. Спомени – Стоян Цолов	5 лв
25. Статии – Георги Божилов	10 лв
26. Христо Ботев – Евгений Волков	5 лв
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв
31. Последните Чапая – Никола Тенджерков	5 лв
32. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв
33. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв

БРОШУРИ:	
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50 лв
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50 лв
3. Що е анархизмът?	0,50 лв
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	0,50 лв
5. За общината	0,50 лв
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв
8. Килифарево народно въстание и килифарева чета	1 лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4, тел. 076-631 388.

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.05.1886 г. чикагските работници обявяват обща стачка за 8-часов работен ден.
- От 03.05. до 09.05.1937 г. в Барселона се извършва опит за контрареволуция от страна на правителството с помощта на Нападателните отряди и комунистите. Седмица, отбелязана в историята като „майските събития“ от 1937 г.
- На 04.05.1903 г. в с. Баница е убит Гоце Делчев.
- На 05.05.1937 г. в Барселона е убит от Сталинското НКВД италианският анархист професор Камилло Бернери.
- На 06.05.1925 г. е разстрелян, заедно с още четирима четници от Сливенската анархистическа чета, поетът Димо Петранов (Разколник).
- На 12.05.1952 г. в концлагера „Белене“ е разстрелян анархистът Иван Николов Йондов от с. Търново-Влак, Кюстендилско.
- На 14.05.1940 г. в Торино умира Ема Голдман.
- На 15.05.1925 г. в софийските казарми е удушен поетът и редактор на списание „Пламък“ Гео (Георги) Милев.
- На 16.05.1864 г. е заточен руският писател и рево-

люционер Николай Чернушевски.

- На 18.05.1789 г. избухва Великата френска революция.
- На 19.05.1990 г. в Казанлък се състои възстановителната Национална конференция на Федерацията на анархистите в България (ФАБ).
- На 20.05.1814 г. в Прямухино, Тверска губерния е роден анархистът Михаил Бакунин.
- На 21.05.1879 г. в Париж е гилотиниран безвластникът Емил Анри.
- На 25.05.1879 г. в с. Хърсово (Разградско) е роден известният български анархист Върбан Кулифарски.
- На 25.05.1924 г. в Дупница е родена партизанката анархистка Петрана Димитрова Лисичкова.
- На 28.05.1925 г. в местността „Гайтановец“ са убити анархистите Мариола Милкова Сиракова, Мина и Мариука Василеви, Желязко Иванов Ири-капакчиев и Пенчо Колев с още 8 антифашисти.
- На 29.05.1988 г. в София умира анархистът Георги Димитров Кюртов (Карамихалков), един от последните редактори на в. „Работническа мисъл“.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател	10 лв
2. Никола Александров, Мангра	10 лв
3. Георги Константинов, София	100 лв
4. Кольо Гърнев, Богомилово	40 лв
5. Александър Наков, Перник	10 лв
6. Владо Карталски, Голямо село	100 лв
7. Атанас Контев, София	10 лв
8. Костадин Зяпков, Пазарджик	20 лв
9. Златко Костадинов, Ямбол	60 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ:

www.anarchy.bg

сайт на „Свободна мисъл“:

sm.a-bg.net

имейл на ФАБ:

fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор

А. Ванчев

предпечатна подготовка

Свободна мисъл

АБОНАМЕНТ 2012

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталоген номер 649

